

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΚΕΜΠΟΡΓΚ

ΕΒΕΛΙΝΑ - ΜΑΡΙΑ

ΚΕΙΤΙΚΗ, μυστικά θλιμμένη, ή λαϊδή Μαρία Δούδλεϊ, κάθισε στο γραφείο της, και με χέρι τρεμολισμένο, άρχισε να γράφει την έ- ξης επιστολή :

«'Αγαπημένη μου μητέρα... Βλέπω στα γράμμάτα σου ότι παραπονείσαι δι- αρκώς μαζί μου... Σου γράφω, λές, όλες τις ε- σκευές μου, όλα τα καθέλια μου κατά το έ- ξαμηνο από διάστημα, που ακολουθεί το γάμο μου, χωρίς δόξαν να σου κάνω ούτε νύξια για την ιδιαίτερη συζυγική ζωή μου !... Με ρωτάς διαρκώς αν είμαι πραγματικά ευτυχισμένη, αν με αγα- πάει κι' αν με προσέει το σόζυγός μου, κλπ. κλπ. 'Αν και η καλή μου μητέρα, πόσο είνε δόξερική ή ιστορική καρδιά σου... Διασβάνει από μακριά σ'απορημένη κόρη σου, και γι' αυτό στα γράμμάτα σου βλέω διαρκώς τις ίδιες ανησυχίες σου, τους ίδιους μυστικούς σου φόβους για την ευτυχία μου !...

«Έχεις δικιο, μητέρα μου... Δεν είμαι ευτυχισμένη... 'Ο Θεός να με φ- λιάει απ' το να κατηγορήσω τον σόζυγό μου... Είνε ο ευγενέστερος κι' ο άγα- θότερος των ανθρώπων άπέναντί μου... Μά... άς σου γράψω μερικά άλλωστα πράγματα, που μου συμβαίνουν, κι' ελπίζω έτσι ν' άνακουφιθώ... 'Ελπίζω, άλ- λωστε, και στις φρονιμές συμβουλές σου, για να καθοδηγηθώ στο μέλλον...

«Άδωκος κοινωνική με χάριζε πριν από τον σόζυγό μου... Κι' αν με παν- τρεύτηκε ο λόρδος Δούδλεϊ, αυτό άφελάνε στην βαθειά και έσφαρική άγάπη, την οποία ένοιωσε για μένα, όταν για πρώτη φορά με άντικρουσε στη Βενετία...

«Όλοι μας είμαστε ευτυχισμένοι, όταν ζητήσε το χέρι μου... 'Έγινε μονοιάς μιά άριστοκράτης της 'Αγγλίας και χάρις στην τρυφερότητα του λόρδου, έγινε συγγενός και μιά ευτυχισμένη σόζυγος...

«Όταν όμως, πρό έξη μηνών, χωρισθήκαμε το ά- πο σένα, μητέρα μου, για το ταξείδι του γά- μού μας, ή συμπεριφορά του λόρδου Δούδλεϊ έ- γινε την πρώτη λαχτάρα της άπέναντί μου... Πρώτα πρώτα, με παρακάλεσε να δεχθώ να με φιωνάξ η 'Εβελίνα, άντις Μαρία... 'Επειτα, εξα- κολουώντας να είνε πάντα ήπιος κι' άδρος άπέναντί μου, έγινε λιγώλογος... Με μεταχειρί- ζεται με μιά συγκαταβατική καλοσύνη, μόλις ελάττωσε λίγες λέξεις, κι' από πού του άγα- ριστεί περισσότερο, μου φαίνεται έμένα στενό- χωρο κι' άλλοκοτο. Τού άρέσει να με κυτάρη σιωπηλώς πολλή ώρα, να στενάξει πνιχτά πτε- ποτε, και να μουριωρήσει ύστερα με άφορτη με- λαγχολία : «-'Η ίδια... 'Η ίδια είνε !...

Μιά ημέρα, μητέρα μου, με θεσπασακα- λωσε να του παιζώ διαρκώς στο πιάνο μια με- λαγχολική μελωδία της πατρίδος του Σκωτίας... 'Εγώ, μη θέλοντας να τον δυσαρετήσω, έπα- νάλασα το κομμάτι πολλές φορές. Κι' ο σόζυγός μου, σε μιά στιγμή, σαν άκούσας να συγκρατή- η πεί κάποιον μυστική λαχτάρα του, ήρθε βίαια κοντά μου, έσφιξε το κεφάλι μου στην άγκυλιά του και ψιθύρισε με νοσταλγική, λυπητερή φωνή : «-'Εβελίνα μου !... 'Αγαπημένη μου 'Ε- βελίνα !... 'Η ύστερα, όταν να γρηπτόναι για την ασυβήτητα αυτή έκφραση της άγάπης του - για μένα, άραγε ; - χαμήλωσε το κεφάλι του κι' απομακρύνθηκε βιαστικά από κοντά μου...

«'Εγώ κοιμάκι άντίκλητο μήπως, ή οποία λέγε- ται 'Εβελίνα : ο σόζυγός μου, για μόνη έξη- ηνη απίτης έλπίστροφας του, που είτε πώς ταιριαζε καλύτερα στην άμορφιά μου το άρω- νικό αυτό όνομα... Δεν έβρα λοιπόν αν πραγμα- τικά υπάρχει ή άγνωστη αυτή άντίκλητος... Αυτό που έβρα, είνε ότι ή τρυφερότης του σόζυγού μου άπέναντί μου χαλαρώθηκε και μου δειχνει τώρα μιά ελληδική φίλια, μιά μελαγχολική ιστορή !...

Μην ανησυχείς όμως για μένα, καλή μου μη- τερούλα... 'Έχω την άποφαση να δείχτω μιά εμ- πεύθη και πιστή σόζυγος κι' ελπίζω με την ύ- πομονή και την άσπαρση να κερδίσω όριστά- κή την ευγενική καρδιά του...

«Υγίαινε, αγαπημένη μου μητέρα... 'Η μονό- κρησ κόρη σου Μαρία σου φιλεί με λατρεία το χέρι...»

«Αποτελείωντας το παράδοξο, όσο και πονεμένο γράμμα της, ή λαϊδή Δούδλεϊ δι- σπασε για μιά στιγμή να το σφραγίσω. 'Υπερβολές δεν έλεγες σ' αυτό, 'Ισως μάλιστα να 'ωραγήσεις πιο μαλακά την πραγματικότητα, σχετι- κώς με την άκατανόητη διαγωγή του σόζυγού της άπέναντί της. 'Η σκεψή όμως πως ίσως να λίκρινε άδικα τη μητέρα της, την έκανε να αμφιβάλλη φρονικά να το διατάξω. 'Επρεπε άραγε να στείλη άμέσως την επιστολή αυτή ;... 'Η να περίμενε ακόμη, όσο να βεβαιωθεί καλύτε- ρα για όσα λυπηρά άναρχαζόταν - πρώτη φορά, ύστερα από τόν γάμο της - να εκμυστηρευθώ στην μητέρα της ;

Το ρολόγι χτύπησε μεσάνυχτα τη στιγμή αυτή κι' ο χτύπος του άν- τιστρας πένθιμα στην ψυχή της νεαρής λαίδης. 'Εσπαρσε μηχανικά το γράμμα κάτω από τόν χαρτιάφύλακα κι' έπινξε ένα λυγισμό... Τν ίδια στιγμή σάστισε και τινάχτηκε όρθή. Είχε παρατηρήσει φως από γραφείο του σόζυγού της, κι' αυτό την ανήσυχσε πολύ...

«Τι να συμβαίνει, άραγε ; μονομορφία με άγνοια. 'Ο 'Εδωα από κοφής παραπονήθηκε για πονεκέραλο κι' αποταβήχτηκε στον κοιτώνά του να ήσυχάζει... Πώς τώρα βρίσκειται, μιά τέτοια ώρα, ξυπνήτος στο γραφείο του ;... Πατώντας στις μύτες τόν ποδιών της, έπτασε σγάζ ως το γραφείο του σόζυγού της, άνοιξε άδόρθα την πόρτα και κυττάσε μέσα. Τόν είδε να κάθεται στο γραφείο του, νύχι άνοιγμένο το μυστικό συρτάρι του, και χλωμός, ιδρωμένος, άάνητος έντελώς, νύχι τη ματιά του κα-»

φωμένη σε μιά φωτογραφία και να την κυττάζει βοθημένος σε άπέ- ραντη μελαγχολία !... «Θέε μου !... 'Η φωτογραφία μου !... Ξεφώνισε με λαχτάρα ή λαϊ- δή Δούδλεϊ, λίγες στιγμές κατόπι.

«'Υπολαμμένη ότι θα άνακάλυπτε έπιτέλους την μυστηριώδη άντίκλητό της, είχε σπυθή άταραχητήρη ως εκεί, και να τώρα που είδε στα χέρια του σόζυγού της την ίδια της εικόνα...

Μά κι' ο 'Εδωα ξύπνησε με φρόνη από τόν άγωνιώδη ρεμβαισμό του, άκούοντας την κραυγή της σόζυγού του. Με νεκρική χλωμιά στο πρόσωπο, τινάχτηκε όρθός, έσφιξε με πάθος στην καρδιά του τη φω- τογραφία, και κοιτώντας σπασμοδικά το χέρι του, σαν νάβιωνε κά- ποιο φάντασμα, φώναζε ήπώκοφα :

«-Τι θέλεις, 'Εβελίνα ;... Φάνηρα έπίσκοπος, το ξέρω... Μά συγγώ- ρεσέ με... 'Εσένα μονάχα αγαπούσα πάντα...

«Φίλε μου, αποκρίθηκε γλυκά ή σόζυγός του, ήσυχους... Είμαι ή Μαρία σου !...

«'Οχι... 'Οχι... Δεν θέλω κοιμάκι Μαρία !... Ξεφώνισε ξανά έκεί- νος έντρονος.

«'Εστο... 'Η 'Εβελίνα, άφού προτιμάς το όνομα αυτό... Μά, προς Θεού, ήσυχους... Δεν βλέπεις πόσο σ' αγαπά ; Πόσο τρέφω για σένα ; 'Ο 'Εδωα σφραγίστηκε εκείνη τη στιγμή. 'Ο ιδιώτης έβρεξε το μέτωπό του άπθονότερος και ξερονίζοντας βροχιά, έπισε λιπόθυμος στην άγκαλιά της...

Σπαλοκίονες σε λίγο από το χρεβάτι του και με τα μάτια του μισοσβησμένα από την ούιξη του θανάτου, που προσεγγίζει, έγνεψε στην ξετρολλαμένη από τη θλίψη σόζυγό του να στήσει πού κοντά του. Κι' ένω έκείνη κρηπίαται με άγνοια από τή χείλη του, ο λόρδος ψυθίρισε άργά :

«'Αγαπημένη μου Μαρία, συγγώρεσέ με... Είμαι έντονος άπέναντί σου... Κατα- γραστάρα την άγνοια της άθώας σου ψυ- χής και σε μεταχειρίσασα για όργανο ι- κανοποίησης ένός θανασιμου πάθους μου. Ναι, νόμισα πως θα γελιόμουν από την κατακλητική διουστήρι σου με την πρώ- τη μου γυναίκα, κι' ή τρελή μου άγάπη για χείνη μ' έσπαρξε στο γάμο μου μαζί σου !...

Λαχανασμένη ή λαϊδή Δούδλεϊ, δεν φα- νέμοσε την άπάντηση πίσρα, που αλά- ξε την ψυχή της εκείνη τη στιγμή. Κι' έ- νο σκιωμένη έπάνω του, σκούπξε στο- ργιά τόν ιδιώτη από το μέτωπό του, έ- κείνος έξασκολούθησε, με την τρεμμένη φωνή του :

«'Ενα χρόνο ύστερα από το γάμο μου, έχασα την 'Εβελίνα... Και δύο χρόνια δια- ρκώς κατόπι πλανιόμουν έδο κι' εκεί, για να παρηγορηθώ για το χαρμό της. Σ' αντίκρισα μιά μέρα κι' είδα σε σένα, α- παράλαχτη σε όλα της, εκείνη... 'Ηταν εκείνη το πρωτότυπο κι' έσύ το θαιμιστό πιστό άντίγραφο της... Αάτρενα την 'Ε- βελίνα, λατρεύοντας έσένα, όταν σε παν- τρεύτηκα. Νοιώθεις τώρα τη διαγωγή μου άπέναντί σου, φτωγή, αγαπημένη μου μη- τερούλα ;... Με σπαρξές ή τιμής, γιατί σε ξεγελούσα... Με φαρμάκωνε ο χαμός έ- κείνης, κι' έξ την ξανάβουσα σε σένα... 'Επρεπε να ήμουν είντης, γιατί είσαι γλυκαία, όπως ήταν εκείνη, κι' είσαι άγνή, όπως ήταν έ- κείνη... Και άντι να με σπαρξής για τα αλλόκοτα φερσιματά μου - ά- ποτέλεσμα κι' αυτά τών ψευδών της ένοχής συνειδήσεώς μου - φάνη- κες πιο είνγενική, πιο γενναίωφρη από μένα, και ποτέ σου δεν έπαρξες με 'άγαπάς... Με συγχωρείς με την καρδιά σου, αγαπημένη μου !...

«Τίποτε το κακό δεν έκανες, φίλε μου ! είτε σιγανά ή διασπρόσρητη λαϊδή. Γιατί να σε συγχωρείς, λοιπόν ;... 'Ενα παιχνιδιό μου άπέναντί σου ήσυχους ήταν κι' αυτό, που γρήγορα θα περάση !... 'Εβάλας ένα στεναγμό όδνηρό ο λόρδος και τα μάτια του στρωφώ- γησαν πιο θαλά στις κόγχες τους. 'Ανασείωσε με μιά στεγνή προ- σπάθεια το κεφάλι του κι' άπ' τα στενά χείλη του βγήκαν ψυθιριστά ή έξης θλιβερός φράσεις :

«-Συγγώρεσέ με, άγάπη μου, για δύο λόγους... Πρώτα γιατί αγά- πησα μιά άλλη στο πρόσωπό σου... Κι' ύστερα... γιατί σ' άγαρήνι τό- ρο... χίρι... Πήρα δηλητήριο... άνάκωνος να υποτέξω την άπέναντί μου. Μά φρόντισα να είσαι σι ή μόνη κληρονόμος μου !...

«Όταν τα δάκρυα της λαίδης Δούδλεϊ έβροχαν σε λίγο το χέρι του σόζυγού της, έκείνος δεν ένοιωσε πεία τη θέμη τους... Το χέρι του ήταν παγωμένο...

'Ο λόρδος Δούδλεϊ είχε ξεψηχίσει...

'Εβελίνα-Μαρία